

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušník Uzbekistánu
trvale bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2026, č. j. CPR-40545-3/ČJ-2025-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 10. 2025, č. j. KRPL-96972-10/ČJ-2025-18022-SV.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na 6 měsíců. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť v období od dne 4. 10. 2025 do 19. 10. 2025, kdy byl kontrolován cizineckou policií, pobýval na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn.
3. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR v uvedeném období, ačkoli neměl platné vízum, platnost dlouhodobého víza Lotyšska skončila dne 3. 10. 2025 a ode dne 4. 10. 2025 je tedy na území ČR, kam přicestoval dne 15. 9. 2025, neoprávněně. Zjištěný nelegální výkon zaměstnání správní orgán I. stupně pro neúčelnost neřešil. Neoprávněný pobyt žalobce posoudil jako porušení právních předpisů, žalobce věděl, za jakých podmínek může na území schengenského prostoru, resp. ČR pobývat a pracovat, přesto po skončení platnosti víza úmyslně na území zůstal. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že rozhodnutí není ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Na území ČR žalobce nemá žádné vazby, neexistují zdravotní důvody, které by bránily vycestování, žalobce neuvedl důvod, který by mu bránil v návratu do Uzbekistánu. Dobu, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států EU, stanovil při spodní hranici v rozsahu 6 měsíců, neboť žalobce po skončení platnosti víza nevycestoval, svůj pobyt nelegalizoval.
4. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěrem, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně zkoumal, zda rozhodnutí nebude nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž zohlednil povahu a závažnost jeho protiprávního jednání, délku jeho pobytu na území ČR a další aspekty dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ze strany žalobce se nejednalo o žádné opomenutí, ale úmyslné porušení zákona motivované ekonomickými důvody. Kromě neoprávněného pobytu žalobce porušil i další ustanovení zákona, konkrétně povinnost mít sjednáno zdravotní pojištění, povinnost ohlásit svůj pobyt policii do 3 dnů od vstupu na území. Tyto skutečnosti představují přitěžující okolnosti, pro které by mohla být uložena i delší doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU. Žalovaná se ztotožnila i s posouzením vyhoštění jako přiměřeného, žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. K možnosti vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců uvedla, že dle konstantní judikatury není aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na správním uvážení, jsou-li splněny zákonné podmínky, musí správní orgán správní vyhoštění uložit. Přijaté opatření se nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech.

II. Žaloba

5. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nepřiměřenost, a tedy v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. V rámci úvahy stran přiměřenosti byl správní orgán povinen posuzovat závažnost protiprávního jednání. V žalobcově případě přitom bylo zjištěno, že se jedná o první porušení zákona na území ČR, současně nad ním žalobce vyjádřil lítost a přislíbil vycestování do domovského státu. Pokud jde o neoprávněný pobyt, je zjevné, že k porušení zákonů žalobce dohnala zoufalá osobní a finanční situace, tyto pohnutky oslabují intenzitu posuzované protiprávnosti. Vzhledem k uvedeným skutečnostem je možné působit na žalobce mírnějším opatřením, než jakým je správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, kterým je uložení toliko povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

III. Vyjádření žalované

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná setrvala na skutečnostech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Aplikace § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla namíste, ustanovení je obligatorní. Nahradit jej rozhodnutím o povinnosti opustit území dle § 50a uvedeného zákona lze jen tam, kde nejsou důvody pro vyhoštění, což nebyl žalobcův případ.
8. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
10. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 19. 10. 2025 zkontrolovala při práci na opravě panelového domu cizinecká policie. Lustrací v evidenci CIS a systému Bedrunka bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, platnost jeho lotyšského víza skončila dni 3. 10. 2025. Žalobce byl zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, v jehož průběhu byl vyslechnut. Proti zjištěnému nelegálnímu pobytu na území ČR ode dne 4. 10. 2025 do dne 19. 10. 2025 žalobce nic nenamítá, stejně tak nezpochybňuje další skutková zjištění, z nichž správní orgány vycházely.
11. Spornou otázkou je přiměřenost vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, na které dopadá následující právní úprava:
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do

informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývali cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

13. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
14. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že v případech, které nastolují otázku nuceného vycestování cizince na straně jedné a otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života na straně druhé, je nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
15. Napadené rozhodnutí žalované soud neshledal nepřezkoumatelným, ani pokud jde o zdůvodnění přiměřenosti rozhodnutí.
16. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí lze uvést, že se touto otázkou mnohokrát zabýval ve své judikatuře NSS. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jsou-li rozhodné důvody opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS) nebo pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení, zpravidla žalobce (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Afs 27/2004-74, č. 116/2004 Sb. NSS). Dle rozsudku NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně

přezkoumat. Zároveň musí být nepřezkoumatelnost rozhodnutí vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, jelikož nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. To neplatí pro případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně nereaguje na všechny aspekty vznesené námitky.

17. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost je přitom třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že skutečně nelze seznat, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek NSS ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36).
18. Žádnou ze shora nastíněných vad napadené rozhodnutí žalované netrpí. Obsahuje řádný popis zjištěných skutečností, kterým se ostatně žalobce konkrétně nebránil. Dále právní kvalifikaci žalobcova protiprávního jednání, odůvodnění naplnění zákonných požadavků pro vydání správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dále odůvodnění míry zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, vypořádání odvolacích námitek, včetně zdůvodnění, proč nepřipadala v úvahu aplikace mírnějšího opatření ve formě postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Odůvodněna byla i délka doby, po kterou bylo správní vyhoštění uloženo, nelze pominout, že rozhodnutí žalované tvoří jeden celek s prvostupňovým rozhodnutím.
19. Pokud jde o žalobní námitky týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 6 měsíců, soud je má za nedůvodné a plně se ztotožňuje s hodnocením obsaženým v prvostupňovém rozhodnutí i rozhodnutí žalované. Soud připomíná, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikace citovaného ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74; ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35; ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46; ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21; ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27; či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Žalobce nezpochybňuje, že na území ČR pobýval neoprávněně, bez platného povolení k pobytu či víza (v podrobnostech viz též str. 3 napadeného rozhodnutí). Současně neuplatnil ani žádné konkrétní námitky vůči závěrům, že rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je zřejmé, že pro mírnější opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu dle § 50a zákona o pobytu cizinců nebyl dán důvod.
20. K výhradám žalobce, že se jednalo o nelegální pobyt v období 16 dnů, první porušení zákona z pochopitelných důvodů, kterého žalobce litoval a přislíbil vycestovat, soud odkazuje zejména na logické a správné úvahy žalované ohledně závažnosti žalobcova protiprávního jednání na str. 4 napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaná posoudila závažnost protiprávního jednání žalobce adekvátně. Zdůraznila žalobcovo úmyslné setrvání na území ČR, žalobce si totiž byl

vědom skončení platnosti víza, byly mu známy podmínky pro pobyt na území i podmínky pro výkon zaměstnání. Dále žalovaná poukázala na jeho nelegální práci na území a další porušení povinností dle zákona o pobytu cizinců. Délka doby v rozsahu 6 měsíců, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, jež mohla být dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena až na 5 let, se pak jeví jako přiměřená. A to i s přihlédnutím k tomu, že žalobce nemá k ČR žádné vazby, rodinu má v Uzbekistánu, kam mu nic nebrání navrátit se, jak ostatně sám uvedl. Žalovaná se rovněž zabývala tím, zda přijaté opatření odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech, ani v tomto směru žalobce žádné konkrétní výtky neuplatnil.

21. Soud uzavírá, že byly naplněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a vydané rozhodnutí je přiměřené.

V. Závěr a náklady řízení

22. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalované.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 9. března 2026.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně